

fra flere Sider vist sig Tilbøjelighed til at støtte en saadan Tanke, idet der dog er taget det Forbehold, at Forslaget først maatte foreligge udarbejdet i Detailler.

Der har dernæst været forhandlet om forskellige Planer sigtende til Forbedring af Betalingsbalancen, ved at øve passende Indflydelse paa Importen. Ogsaa Planen om Eksportens Forøgelse ved Rationering af Hjemmeforbruget og om Fremme af Salget af Obligationer i Udlandet er behandlet, det sidstnævnte Spørgsmaal i Forbindelse med det under 25. Oktober 1923 vedtagne Udførselsforbud og med det af Regeringen forelagte Lovforslag om Adgang for Hypothekbanken til at udstede Obligationer alene lydende paa fremmed Mønt.

Under forskellige Former er Spørgsmaalet om et udenlandsk Laan eller en Valuta-Reserve, inddraget under Forhandlingen, og der er almindelig Enighed om, at en saadan Foranstaltning ikke for Tiden bør medføre en reel Forøgelse af Statens Gæld.

Forhandlingerne sluttede i Mødet den 5. November 1924, hvor alle Medlemmerne var tilstede, og Valutaraadet tiltraadte her enstemmigt følgende Udtalelser:

„Valutaraadet er enig med Ministeriet i, at der ikke nu bør planlægges eller træffes Beslutning om en Nedsættelse af Kronens Guldværdi, men at alle Bestræbelser bør rettes paa at standse Kronens Fald og fremme en Bevægelse opad.

Raadet finder det paakrævet, at der inden Loven om Suspension af Nationalbankens Guldindløselighedspligt fornyes træffes en Ordning, hvorved der indtil 1. Juli 1925 opretholdes en Sælgerkurs paa Dollars, der svarer til en Guldværdi af den danske Krone paa omkring 65 Øre, og at denne Sælgerkurs i de følgende 3 Halvaar nedsættes, saaledes at den danske Kronens Guldværdi i hvert Halvaar stiger efter en Skala og paa en Maade, som maa være Genstand for nærmere Forhandling mellem Nationalbanken og Ministeriet.

Raadet har med Tilfredshed modtaget Beretning om, at en ligeledes af Raadet ønsket Forhandling om en saadan Ordning er begyndt, og tilraader, at denne tilendebringes, saaledes at der, naar Forslag vedrørende Valutaspørgsmaalet snarest muligt forelægges Rigsdagen, kan foreligge endelig Vished for, under hvilke Forudsætninger Nationalbanken mener at kunne paatage sig en saadan Forpligtelse og hvilke Ofre den vil yde til Ordningens Gennemførelse.

Saafernt der kan træffes en Ordning, hvorunder Nationalbanken paatager sig Forpligtelse til at opretholde den foran nævnte Kurs og at yde de fornødne Ofre, kan Raadet tilraade, at Statens Gæld til Nationalbanken tilbagebetales ved Midler tilvejebragte gennem særlige Lovgivningsforanstaltninger af en saadan Art, at Nationalbankens Seddelomløb ved Tilbagebetalingen kan formindskes.

Raadet kan under de samme Forudsætninger anbefale, at Moratorieloven forlænges paa to Aar fra 31. December 1924“.
